

LAULUVIHKO

LAULUT

sivu

Albatrossi.....	1
Juhannustanssit.....	2
Kaunissaari.....	3
Kotkan poikii ilman siipii.....	4
Kun aurinko lämmittää.....	5
Käyn ahonlaitaa.....	6
Matkalla pohjoiseen.....	7
Pankinjohtajan vapaailta.....	8
Sellaista elämä on.....	9
Vanhoja poikia viiksekkäitä.....	10
Yksinäinen saarnipuu.....	11
Yleisessä saunassa.....	12
Ääretön aava ympärillään.....	13

Nään vanhan Tornatorin yhä vielä mielessäin,
kun sillä silloin matkaan lähdit lapsuusystäväin.
Niin jäi koulu kesken sulla, piti mun myös mukaan tulla,
mut vanhempien käskystä mä kotirantaan jäin

Sun lähtöäsi seurasin mä päässä laiturin.
Me viisitoistavuotiaita oltiin kumpikin.
Sinä pidit oman pääsi, säädit itse elämäsi.
Koit nuorena sen kaiken mistä turhaan uneksin

Albatrossi joka lepäämättä liittää
se sinun sielusi on juuri kukaties.
Taivaan sinessä saat vapaana sä kiittää
lapsuustoverini vanha merimies (merimies).
Lapsuustoverini vanha merimies

Sä Tornatorin matkassa näit Rion kuumat yöt
ja tutkit tarkkaan kauniit Honolulun kaislavyöt.
Minä jatkoin lyseossa, sitten kunnanvirastossa.
ei kutsumuksen mukaan satu jokaiselle työt.

Ja töiden jälkeen yhä useammin iltaisin
mä kapakassa istuin, lasin pohjaan tuijotin.
Miksen lähtenyt sun mukaan? Mua ymmärrä ei kukaan.
Mä elämältä olin odottanut muutakin.

Albatrossi joka lepäämättä liittää.....

Sain kuulla että Tornator jo romutettu on.
Mä itse tunsin kokeneeni saman kohtalon
Eipä ollut virkaa enää, tumma puna peitti nenää.
Ja rannalla mä yksin istuin nousuun Auringon.

Kun lähelleni näin mä naurulokin kaartavan,
niin tiesin että jotakin nyt vihdoin oivallan:
Siinä sielu on sen miehen, jonka työt jää puolitiehen
ja joka kaiken rakentaa vain varaan unelmain.

Mut albatrossi joka lepäämättä liittää
se sinun sielusi on juuri kukaties
kerrain lailla sen saan vapaana myös kiittää.
Jos teen työni kuten vanha merimies (merimies).
Jos teen työni kuten vanha merimies.

JUHANNUSTANSSIT (P. Naseva / J. Vainio 1965)

Rantalava, juhannus.
Hanurista valitus
kaikuu. Järveen päilyy illan kuulaus.
Polku, koivu, yötön yö.
Soittajan on raskas työ.
Janatuisen jalka tangon tahtiin lyö.

Onnen silloin Janatuinen saa,
jos vain milloin jatsi kajahtaa.
Janatuinen onneton
kansan maun tähden on.
Tango syrjäytti jatsin poljennon.

Janatuinen sielun möi
jatsille, ja jatsi söi
miehen, joka haitariaan näpelöi.
Blues soi omaperäinen,
rytmi J. Janatuisen.
Oma väri sointuihin myös vieraiden.

Onnen silloin Janatuinen saa,
jos vain milloin jatsi kajahtaa.
Janatuisen kauhistus
on tää kansan vaatimus:
Soita, soita tango onhan juhannus.

Nuotiossa hiiltyy puut.
Tanssi päättyy, poistuu muut,
muttei rauhaa hanurin saa näppäinluut.
Päättyi tungos tangojen.
Nyt on hetki sininen,
hetki laulun Janatuisen sydämen.

Onnen silloin Janatuinen saa,
jos vain milloin jatsi kajahtaa.
Janatuinen yksin jää.
Kun ei kukaan kuule, nää,
soittaa aamunkoittoon omaa sävelmää.

Kaunissaareen johtaa väylä karikkoinen
Ehkä joskus vielä sinne löytää voinen
Vaikka olinkin mä melkein palleroinen
kun mä kerran sieltä lähdin kulkemaan

Silloin hyvästit kun saarelleni heitin
reippaan hymyn taakse kyynelteni peitin
Voinko koskaan enää kotiin löytää reitin?
Aivan varmaan, sen mä muistan ainiaan

Kaunissaari kaivaten sua aina muistelen
Milloin saan mä sulta suukon suolaisen?

Siellä kuinka pitkälle vain katse kantaa
näkyä merta vaan, ja sitten taivaanrantaa
Nyt jo arvon sille osaisin mä antaa
koska kulkeissani näin jo muutakin

Nähdä sain mä kivikaupungit nuo suuret
Niiden asuttajat, joilta puuttuu juuret
Kuullut olen kaikki kirot, katkeruudet
Siksi saarelleni kaipaen takaisin

Kaunissaari kaivaten sua aina muistelen
Milloin saan mä sulta suukon suolaisen?

Olen kyllästynyt kivikyliin aivan
Ne on tienoita vain surun sekä vaivan
Hetä kun vain näen lähtövalmiin laivan
kotisaarelleni palaan takaisin

Kaunissaari kaivaten sua aina muistelen
Milloin saan mä sulta suukon suolaisen?

KOTKAN POIKII ILMAN SIIPII (J. Vainio / J. Vainio 1982)

Rannalla istuimme, haitari soi
Aalto löi liplattaen
Mistä mä haaveilin, muistaa en voi
Olin vain onnellinen
Varmaa on vain, että haaveeni nuo
Täyttyneet milloinkaan ei
Kuinka nyt kaipaankaan ystäväin luo
Kohtalo kauas kun vei

Kotkan poikii, ilman siipii
Maailman myrskyt keinuttaa
Taakse jäivät, nuoruuspäivät
Takaisin ei niitä saa
Laulut tuulen, nuo vain kuulen
Enkä tiedä kauniimpaa

Hiljainen haitari, muistoja vaan
Pöytään soi yksinäisen
Muutoin en tässä mä istuisikaan
Ellen ois muukalainen
Ystävä, seuraani hetkeksi jää
Vaikka oot tuntematon
Kerran mun purjeeni tummuneet nää
Olleet myös valkeat on

Kotkan poikii....

Ystävä kuuntele kumppaninain
Aivan kuin mainingit sois
Yössä kuin laivat, me kohtaamme vain
Kunnes taas liu'umme pois
Kenties mä jollekkain kertoa saan
Särkyneet toiveeni mun
Kauaksi siivet ei kantaneetkaan
Poikasen haavoitetun

Kotkan poikii....

KUN AURINKO LÄMMITTÄÄ (J. Vainio / J. Vainio 1985)

Kaupasta läskiä tillaamaan
en kykene mä ilman hintaa.
Täytyypä tyytyä grillaamaan
vain rannalla ihmisen pintaa.
Konkurssi kolkuttaa portilla.
Haastemies heittelee kortilla.
Vaan on äijä tää tässä kuin tortilla, kun tuo aurinko lämmittää.

Silmät suljen, lipuu elämäni paatti.
Omiansa perää vaimon advokaatti.
Siitä huolimatta nautin ilman käteistä
mä kesäpäivän säteistä.

Naapuri huutelee tontillaan:
"Hei, tule saunakaljat tarjoon!"
Helteessä möyrii se kontillaan
pois viileän vaahteran varjoon.
Mulla ei ruokaa, ei juomista,
mutta en aattele huomista.
Olen muuan vain Luojamme luomista, joita aurinko lämmittää.

Silmät suljen, lipuu elämäni paatti
Hyvin säädetty on iso termostaatti.
Unelmissain ryysyt nakkaan palmun juurelle,
uin ulapalle suurelle.

Naapuri tolpileen ponnahtaa
ja lonkerot kaivosta troolaa.
Sitten puun alle taas onnahtaa
ja kesälle kanssani skoolaa.
No, kukapa jaksaiskaan jalkeilla,
maataan, vaik nahka vois halkeilla.
Harvan kerran kun täysillä palkeilla noin tuo aurinko lämmittää.

Silmät suljen, lipuu elämäni paatti,
kipparina sosiaalidemokraatti.
Mutten mieti sitä kuka vastaa laivasta,
kun katson sinitaivasta.

Silmät suljen, lipuu elämäni paatti.
Aidan takaa huutaa kaljamesenaatti.
Näin on kesä aina parhaimmillaan tämmöstä,
kun on vaan makuulla ja taivaan takuulla
saa oman osan kaukolämmöstä.

KÄYN AHON LAITAA (J. Vainio / J. Vainio 1979)

Järjestelmä tarpeeksi on mua lypsänyt.
Luulen, että aika alkaa olla kypsä nyt.
Tulkaa viekää sitten vaikka tuhkat pesästä,
Mut' minä nautin kesästä.

Käyn ahon laitaa
Minä ilman paitaa.
Ei estä kukaan kun matkaa teen.
Vain suvituulen
Minä kutsun kuulen.
Se ottaa mukaan mun uudelleen.

Viranomaiset saa mua turhaan etsiä.
Vielä riittää sentään jonkin verran metsiä.
Enkä välitä mä kuulla yhtään uutista
Sen Raatikaisen tuutista.

Käyn ahon laitaa.....

Siellä missä käki vielä kehtaa kukkua,
Siellä sammalvuoteella on hyvä nukkua.
Kahila ei laula, eikä Höyry selosta.
Mä nautin hiljaiselosta.

Käyn ahon laitaa.....

Elämä tää on vain sattumalta saatua,
Mutta stressin uhrina ois synti kaatua.
Hetkeäkään heiluisi en täällä hengissä
Mä kiiltonahkakengissä.

Käyn ahon laitaa.....

Hiljaa vaeltaen tahdon sinne ehtiä
Missä ilmesty ei joutavia lehtiä.
Hoitakaa te uskolliset hyvin sorvia.
Jo näkyy hiirenkorvia.

Kauheessa kiireessä Kaamasen tiellä
lähteellä Masa joi kauhasta
Sillä sen täytyi taas kapseli niellä
kun vaivasi niin eturauhasta
Matsonni lausui 'on lahonnut kölisi'
ikämiesryhmä tää pirssissä mölisi
Sitten jo mentiin ja penkka vaan pölisi
matkalla pohjoiseen

Mies kun tulee tiettyyn ikään - niin ei sillä pelaa mikään
Sen näkee peilistä, on kaikki eilistä
jo vain me kimpassa tuumattiin

Kauheat mutkat on Kaamasen tiellä
paljolti liikennepainetta
Nuorgamin Jouni kun myymässä siellä
on kuulua potenssiainetta
Numminen ajoi ja otettiin snapsia
harottiin otsalta harvoja hapsia
Muisteltiin mitenkä tehty on lapsia
matkalla pohjoiseen

Mies kun tulee tiettyyn ikään - niin ei sillä pelaa mikään
Sen näkee naamasta, kun lakkaa saamasta
jo vain me kimpassa tuumattiin

Kauhea kauppa käy Kaamasen tiellä
kohta on poroista puutetta
Ellei se lääkintöhallitus kiellä
pois Jounilta potenssiuutetta
Numminen kehui vaan kuntoa ehoa
sanoen 'ihme jos ei tämä tehoa'
Sarven kun sitoi hän keskelle kehoa
matkalla pohjoiseen

Mies kun tulee tiettyyn ikään - niin ei sillä pelaa mikään
Mut näkee Masasta, on nyt niin tasasta
jo vain me kimpassa tuumattiin

Mies kun tulee tiettyyn ikään - no, älä ole milläsikään
Nyt päästiin naisista, ja painajaisista
jo vain me kimpassa tuumattiin

Miks mulle rooli pankinjohtajan on suotu tärkeä,
näin ypöyksin miettii Alfons Lyytikäinen.
Hän muitten mielestä on kylmää rautaa, kovaa kärkeä,
ja kylän herroista se herra ylimmäinen.

On lauantai-ilta, väki täyttää kapakan,
se ainut on ilopaikka pienen taajaman.
Nyt eikö asemansa vuoksi Alfons mukaan mennä voi,
nyt eikö soitto juuri hälle myöskin soi.

Pääkonttorista ohjeet sellaiset on hälle annettu,
niin ettei kansan nähden huvitella saisi.
Kun jotain johtajaa on Helsingissä jopa kannettu,
mut Alfons miettii, enkö sentään uskaltaisi.

Hän kiipeää ullakolle, ottaa laatikon,
vain hetkeä odottanut saksofoni on.
Ja syke suonissaan se sama niin kuin nuoruusvuosinaan
nyt Alfons Lyytikäinen lähtee jammaamaan.

Suurkaupungista tullut bändi soittaa uutta jatsia,
on ote orkesterin halveksivan jäinen.
Lyö hapan äijä vähän miten sattuu rumpusatsia
kun sisään astuu suuri Alfons Lyytikäinen.

Sax-piippunsa hellästi hän nostaa huulilleen
ja silmänsä sulkien näin alkaa Cherokeeen.
On bändi ällistynyt taidoista tuon vanhan soittajan,
mies vetää soolon aivan uskomattoman.

soolo

Ei tällaista suosiota kukaan toinen saa,
on pankkiirin saksofoni kovaa valuuttaa.
Ja mitä siitä jos on ukko liituroitahousukas,
ei vanha jatsimies voi olla nousukas!

Hän soittaa sooloaan!

SELLAISTA ELÄMÄ ON (J. Vainio / J. Vainio 1983)

Sinä kulkija kuustoistavuotias,
näen kyöneleet silmissäsi.
Minä olla en voi sinun auttajas,
enkä edes sun ymmärtäjäsi.

Mutta kuuntele mua, sulle kerron sen:
usein itkee näin myös nelikymppinen.
Sillä suoraan sanottuna, suurin piirtein...sellaista elämä on.

Sinä kulkija kuustoista vuotias,
mikä särki sun sisimpäsi?
Sekö leikkinyt on sinun tunteillas,
jolla lämmin on pelkästään käsi.

Siihen tottua saat, minä takaan sen,
usein pettyy näin myös nelikymppinen.
Sillä suoraan sanottuna, suurin piirtein...sellaista elämä on.

Sinä kulkija kuustoista vuotias,
ketään päästä et lähellesi.
Väärinkäytetty on sinun rakkauttas
ja on loukattu ylpeytesi.

Mutta paranet pian, minä tiedän sen,
koska toipuu näin myös nelikymppinen.
Sillä suoraan sanottuna, suurin piirtein.....sellaista elämä on.

Kerran kulkija kuustoistavuotias
olin minäkin aikoinani.
Luulin silloin, jo vähintään puolikas
meni kaikista unelmistani.

Sä et usko mua nyt, mutta lupaan sen,
vielä unelmoi myös nelikymppinen.
Sillä suoraan sanottuna, suurin piirtein....sellaista elämä on.

Saimaan saarella pikkuinen torppa,
Istuu portailla Nestori Miikkulainen.
Huuliharppuaan soittaa, ja norppa
Nousee pinnalle pärskähtäen.
Aallon alla se suunnisti soittajan luo,
Sille tuttua tutumpi on sävel tuo.
Laulu kertoo näin mitä on yksin kun jää,
Hyvin hylje sen ymmärtää.

Tanssittu koskaan ei Nestorin häitä,
Maailma houkutti pois morsion.
Vanhojapoikia viiksekkäitä
Mies sekä hylje kumpikin on.

Saimaan saarella pikkuinen torppa,
Sinne elämän toveri tahtonut ei.
Yksin Nestori jäi kuten norppa,
Myös sen kumppanin kohtalo vei.
Suuri Saimaa mut sata on hylkeitä vaan,
Kohta jäljellä ei ehkä ainuttakaan.
Huuliharppua soittelee Miikkulainen,
Yksi ymmärtää kaipuun sen.

Tanssittu koskaan ei Nestorin häitä...

Saimaan saarella pikkuinen torppa,
Istuu portailla Nestori Miikkulainen.
Lepokivellään iäkäs norppa
Katsoo ystävää ymmärtäen.
Suuri Saimaa mut naista sen rannoilta vaan
Ei näin tuuliseen saareen saa asettumaan.
Kuten norpan, on määrä myös Miikkulaisen
Olla sukunsa viimeinen.

Tanssittu koskaan ei Nestorin häitä...

YKSINÄINEN SAARNIPUU (J. Vainio / J. Vainio 1985)

On keskellä meren selkää
Luoto armoilla aallokon
Sinne lintukin pesiä pelkää
Tyrsky lyö yli kallion
Miten sattuikaan sinne juurtumaan
Yksinäinen saarnipuu
Paikkaan sellaiseen johon kyennyt
Ei elollinen mikään muu.

Vaan jostakin tuuli tuonut
Saarnen siemenen sinne on
Miksi luonto lie oikkunsa luonut
Päälle laakean kallion
Se on kasvumaa johon istuttaa
Ihminen ei mitään vois
Kukaan siksi ei arvaa kitkemäänsäkään
Mennä sieltä mitään pois

Kun siemenen tuuli kanto
Otti pienen, mut' vahvimman
Kasvupaikan tuon karuimman antoi
Koska puun uskoi juurtuvan
Luojan tehtävää täyttää tärkeimpää
Yksinäinen saarnipuu
Oottaa hetkeä, jolloin rantalehdot
Kuolemasta havahtuu

Kunhan luodon luo tuuli tiedon tuo
Täyttymys tää tapahtuu
Silloin matkaan sen antaa siemenen
Tuo yksinäinen saarnipuu

Yleisessä saunassa, miesten puolella
oskarin kokoisena yleisien miesten tarinat kuuntelin huolella.
Yleisessä saunassa olin opissa,
Enso-Guzeitin aamuvuoro istui samassa kuumassa kopissa.

Näistä asioista maisista
puhuivat he kaikenlaisista.
Yleisesti ottaen kuitenkin puhuivat he naisista.
Ja he puhelivat naisista,
uniensa kuvajaisista.
Niistä saavuttamattomista naisista
satumaisista.

Yleisessä saunassa, miesten puolella
tietoa sai se joka yleisien miesten juttua seurasi huolella.
Yleisessä saunassa, opin tavoille,
hiilisataman porukka kun istui viereeni puhtaille lavoille.

Näistä asioista maisista
puhuivat he kaikenlaisista.
Yleisesti ottaen kuitenkin puhuivat he naisista.
Ja he puhelivat naisista,
uniensa kuvajaisista.
Niistä saavuttamattomista naisista
satumaisista.

Yleisessä saunassa, miesten puolella
kaikki ne karheat ja koruttoman herkäät tunteilut talletin huolella.
Yleisessä saunassa ehdin kylpeä.
Siitä seurasta elämäni loppuun asti mä saan olla ylpeä.

Näistä asioista maisista
puhuivat he kaikenlaisista.
Yleisesti ottaen kuitenkin puhuivat he naisista.

Mutta aina silti naisista,
puhuivat kuin keijukaisista
Herrasmiehinä puhuivat he naisista
ja höyry nousi hahmoista niin kumaraisista.

ÄÄRETÖN AAVA YMPÄRILLÄIN (J. Vainio / J. Vainio 1989)

Lapsena kauneimmat lauluni kuulin
Mulle kun tuuli soi saariston
Unhoittuneen tuon kaiken jo luulin
Mutta se sielussain sittenkin on

Rinnassain läikähtää tunne kuin ennen
Kun mä käyn synnyinseutua päin
Muuttuneeni vaikka uskoin vuosien mennen
Estää en voi kynneltäin

Ääretön aava on ympärillään
Ymmärrän viimeinkin sydämessään
Kaikki muu turhaa ois kunhan olla vain vois
Synnyinsaarensa arvoinen

Kallioon juurtunut mänty niin väärä
Miljoonan nähnyt on tuulispään
Kymmenten vuotten jälkeen se jäärä
Siirtynyt ei ole senttiäkään

Sellainen myöskin on ihmisen muoto
Luonteen kun määrää ankara maa
Taipuu muttei taitu kovin helposti ruoto
Syysmyrsky vaik tuivertaa

Ääretön aava on ympärillään...

Nyt kuten lapsena alla mä tuulen
Leijani pilviin näin lennätän
Auringonlaskun aikaan taas kuulen
Kappelin kellojen helkähtävän

Ennenkuin pimeä ehtii niin rantaan
Palaavat paatit kalastajain
Viimeisenä maininkina saapua santaan
Tahtoisin aatoksissain

Ääretön aava on ympärillään...

